ELS PEIXOS DE CLASSE.

Va passar tan ràpid que no hi vam poder fer res. Vaig mirar l'Albert,ell em va mirar a mi, i vaig dir:

–I ara, què farem?

–No ho sé, no ho sé! –deia l'Albert mentre ficava els dits al forat de la pica.

–Treu els dits –li vaig dir jo, una mica esverada.

Crec que en el fons em pensava que els seus dits també desapareixerien per aquell maleït forat.

No entenc encara com va poder passar. Jo havia estat l'encarregada dels peixos el trimestre passat i me n'havia sortit força bé. Era el càrrec que més m'agradava, el més emocionant.

Potser la culpa era de l'emoció. M'encantava arribar al lavabo,llençar l'aigua a la pica i notar com els peixets intentaven esmunyir-se entre les meves mans fins que aconseguia agafar-los i posar-los dins un recipient que tenia preparat amb una micona d'aigua, mentre netejava la peixera.

Però aquell dia tot va anar massa ràpid; l'aigua i els peixos van sortir al mateix temps i, en un tres i no res, tot, absolutament tot, aigua i peixos, va marxar per aquell forat, per aquell maleït forat.

L'Albert estava blanc, crec que li tremolaven les mans.

–Anna, tu dius a la Montse el que ha passat, digues-li que hem estat nosaltres dos.

Dir a la Montse que havien desaparegut els peixos? Això era impossible!

La Montse, la nostra mestra, havia arribat a principi de curs amb els dos peixets, molt contenta i il·lusionada. Sempre he pensat que això de tenir peixos a la classe li feia més gràcia a ella que a nosaltres.

Era impossible, no li ho podíem dir.

Havíem de buscar una solució.

LIVEWORKSHEETS

Vam tornar a la classe amb la peixera plena d'aigua, les herbetes i les pedres. La vam deixar al racó de la natura, darrere de les plantes, i vam seure al nostre lloc com si res. Aviat vam plegar i vam sortir de l'escola. Vaig deixar la cartera a casa, vaig demanar diners a la mare per comprar menjar per als peixos, em vaig trobar amb l'Albert a la botiga d'animals del barri i vam comprar el menjar i dos peixos els més semblants possible a aquells dos parents seus, que vés a saber on paren.

Quan vaig arribar a casa vaig dir a la mare:

–Mira, mare, quins peixets més bufons. Com que ens han sobrat diners, hem pensat regalar-los a la Montse. Estarà contenta,perquè de mica en mica tindrem un bon aquari a la classe.

Vaig notar que a la mare li semblava bé que procurés fer contenta la mestra i m'interessés per portar coses a l'escola.

L'Albert i jo havíem quedat que al matí entraríem junts a la classe i ell es posaria davant meu mentre jo treia la bossa d'aigua,que esperava que no es rebentés, de la cartera, i ficava els peixos a la peixera per ocupar el lloc dels desapareguts.

Encara que estàvem molt nerviosos, tot va anar bé, no va notar res ningú i el dia va transcórrer amb normalitat.

A les cinc, quan vaig sortir de l'escola, em vaig trobar que la mare estava a la porta. M'estava esperant, teníem hora a l'oculista, i aleshores… va aparèixer ella, la Montse, i evidentment es van saludar.

La mare, que és així, li va dir:

–Hola, Montse, com anem? Tot va bé? Que t'han agradat, els peixets que ha portat l'Anna, avui?

Em volia fondre.

Mercè Garcés

LIVEWORKSHEETS

Comprensió lectora.

1-. Quins són els protagonistes d´aquesta història?

2-. En quin moment de la història els protagonistes es posen nerviosos ?

3-. Creus que la solució que han trobat ha estat la correcta?

4-. Què haguessis fet tu en el seu cas?

5-. Què creus que significa la frase feta: “Les mentides tenen les cames curtes”?

LIVEWORKSHEETS